

ELS AMETLLERS DE SARRIÀ

Ja que el gener és tan clar
dixeu-me ara cantar
amb veu molt pia
dels ametllers que hi ha
perduts per Sarrià
la lletania.

I

Un ametller, l'hereu,
flor davant mar ja treu
a la carena:
primera flor que hom veu!
Voldria anar a ton peu
una sirena.

II

Oh presoner diví,
ametller d'un jardí,
de faç malalta!
Llences flors a desdir
només que de sentir
l'infant que salta.

III

Tu, l'ametller més franc,
on t'improvises, blanc,
¿qui t'hi cobeja?
Ets al pendís de fang,
penjat sobre un barranc
que el tren sacseja.

IV

Tu, menut arbrissó,
t'enroses, bon minyó,
com de carícies,
sense esma ni corcó,
ametller del racó
d'unes novícies.

V

Ametller temorenc!
Rerassagat d'un reng,
tot t'aclapara,
l'argila, que es fa un trenc,
i el garrofer negrenc
i l'atzavara.

VI

Tu ets el més humanal;
vora un porxo lleial
hom et destria;
amic de son brancal,
fas un vel nupcial
a la masia.

VII

Ametller d'un gran hort:
la col, d'un aire absort,
l'herba en frisances,
el gos i sa consort,
el vell penell retort,
miren com danses.

Carner, Josep. "Els ametllers de Sarrià"